

AL METRO

—**Q**uè diu, que és de vostè, aquest seient? Alça, home, quina pensada! De vostè? I ara! Per quins set sous? Però si estava jo aquí, just al costat... Sí, sí, ja pot donar les empentes que vulgui que el seient és meu i ben meu. Que té algun títol de propietat o què? Escolti, sense faltar, eh? Que jo no li he faltat...

Va atapeït, el metro. La dona del cistell ha empès tot-hom per arribar abans que ningú al seient que acaba de quedar lliure.

—Després es queixen, els iaïos, que si els fills no els volen a casa. I és que n'hi ha que no es poden aguantar. Doncs perdoni, excel·lència, si no li agrada això de «iaïo»! Punyeta, sí que estem fins. No, no, perdoni: un xaval, vostè. Doncs si no li agrada que s'hi fiquin, no es fiqui vostè amb els altres. Perquè si vostè està impedit o embarassat —ha, ha, ha!— jo m'aixeco. I si és tan jove com diu, no el necessita per res, el seient. Han vist vostès, quines dallonses que tenen alguns?

La gent calla, cansada i premuda. Fastiguejada d'una discussió tan a frec de cossos, tan a frec d'orelles, tan poca-solta.

—Home, senyora! Vagi amb compte! Si li fa nosa el cistell, a mi també me'n fa. Però el metro és de tots, no? Compte, caram! No, si arribaré a casa amb els tomàquets fets puré. I on vol que el deixi, hòstima? Pitjor jo, que l'he de carregar!

El gros cistell, a terra, fa fer tentines a una altra dona que ha protestat, sense insistir: qui vol tenir gresca després de la feina i amb algú que en té tantes ganes, de gresca?

—Coi, jove, que ocupa vostè tot el banc! És de tres places, no? I vostè, com si estigués a ca la sogra. No, no, jo no dic que... Miri, si estic grassa o no estic grassa, em penso que això no és cosa de vostè, punyeta! I és que no pots ni sortir al carrer. No, si al final ens mossegarem, els uns als altres. Senyor, quin cas! Ni el metro pots agafar sense tenir un disgust!

El jove del costat de la dona no li fa cas, perquè en aquell moment s'aixeca a col·locar-se a la porta, amb intenció de baixar. La dona del cistell, immediatament, pren posicions i ocupa les dues places.

—Miri que ho sento, però jo no em puc apartar més. Si no hi cap, miri, protesti a la companyia del metro, que faci els seients més amples. Però, que no ho veu, que no em puc apartar més?

Resignació. Per no discutir...

A la fi la dona s'aixeca, aferra el cistellot i comença a donar empentes fins a la porta.

—Doncs, miri, què vol que hi fem, jo he de baixar. Que jo empenyo? Jo? Jo l'únic que vull és passar. Què vol,

que baixi per la finestra o què? Jo l'he trepitjat? Quina cara! Sí, senyor, sí, quina cara! A mi m'acaba vostè de trepitjar! I just a l'ull de poll, perquè ho sàpiga. Eh, no empenyi, coi! Que vol que m'estavelli quan obrin les portes? Una mica de consideració, hòstima! Quina colla de...

La dona del cistellot ha baixat. Alleujament general. Va arrossegant el cistell a poc a poc. Encara es discutirà a la fleca, amb uns paletes que li han tirat una mica de polsim des de la bastida i amb un ciclista que gairebé l'envesteix. A hores d'ara està sufocada i se li marca un plec amarg a la boca i té espurnes irritades als ulls foscos.

Arriba a casa. Deixa el cistell a terra i remena en la bossa de mà. Hi troba finalment les claus. Fica la clau al pany amb molta cura. Mira de no fer gens de soroll i d'esmoreir amb paciència els grinyols de les frontisses. Quan tanca la porta, para l'orella. Va a la cuina i desa sobre la taula l'infernai cistellot que ha carregat de l'altra punta de Barcelona, on troba millors preus. Després, de puntetes, empeny una porta.

És un dormitori, en penombra. Hi ha una criatura al llit. Té els ulls oberts.

—Que no dorms, carinyo?

Els ulls foscos són amorosos, i el plec de la boca ha esdevingut somriure. S'acosta al llit i fa un petó suau al front de la criatura.

—Has fet els exercicis, rei? Mira que la mare s'enfadà amb tu. Sí, maco, ja ho sé que fa mal, però si no els fas no tindràs les cames fortes i... Recorda-te'n del que va dir el doctor: no hi ha res perdut, si tenim constància.

Sí, rei, ja ho sé, però jo sí que en tinc, d'esperança. Et diré més: estic segura que tornaràs a caminar si fas tot el que el doctor diu. I no ploris, eh, carinyo? Saps què t'ha portat la mare? Raïm! Estava caríssim, però com que sé que t'agrada tant... Ja ho crec que dinaràs! Necessites forces, rei. La mare ha de tornar a la feina de seguida. Però ja veuràs com a la nit, quan torni, t'ha passat el mal. T'has pres la píndola? I mira de dormir. Ara descansa, guapo. Faig el dinar en un momentet. I a la nit, tu i jo a fer els exercicis. Tots dos plegats. I tant que podré, jo! Mira: farem una competició, a veure qui pedaleja més fort. No ploris, rei. Ja veuràs el raïm, que bo... La mare et pelarà els granets i et traurà les llavors, perquè t'agradi més...